

— Защо ми трѣбва! Утре е Коледа! Следъ дванадесетъ нощи идва Богоявленската нощъ!

— Ахъ, тази дванадесета нощъ! Щомъ удари дванадесетиятъ часъ, Господъ ще чуе, какво си нѣмаме, отъ що си нужда имаме!

Дошла Коледа, отишла си. Ето, че и Богоявленската нощъ довтасала.

Щомъ се свечерило, бедниятъ селянинъ отворилъ малкото прозорче, надвесилъ се навънъ и се вгледалъ въ звездитѣ. Леко трепкали и му намигвали тѣ. Той ги гледалъ и си думалъ:

— Нека повтарямъ на умъ молбата си! Иначе, току вижъ, небето се разтвори, и азъ ще забравя, какво да искамъ! И зашепналъ:

— Господи, шиникъ съ жълтици! шиникъ съ жълтици!

Най-после удря дванадесетия часъ. Небето се разтваря. Дѣдо Господъ подава глава да чуе, кой какво желае, отъ що си има нужда.

А нашия мързеланъ въ сладка дрѣмка обронилъ глава къмъ земята. И тъкмо въ този мигъ устата му се разтварятъ сънливо и зашепватъ:

— Госпо... диии. Дай... ми... ши-н-и-къ гла-ва-а-а!

И чудо! Въ мигъ главата му пораства и става цѣлъ шиникъ.

Небето се затваря. Дѣдо Господъ се скрива. Оставатъ само звездитѣ. Тѣ поглеждатъ голѣмата — шиникъ глава, смигатъ си и се смѣятъ на мързеливия селянинъ.

Г. Червенковъ.